

[Ministeren for offentlige arbejder.]

angår menuvalg, varesortiment, prispolitik, åbningstider m. v. De betaler til DSB en afgift til dækning af husleje samt afskrivning og forrentning af DSBs investeringer i lokaler og nagefast inventar.

Hvad prispolitikken angår, så er grundreglen den, at ingen af disse aktiviteter på nogen måde må være prisledere. De skal drives med en prispolitik, der naturligvis må have sit udgangspunkt i sunde forretningsmæssige principper, men som også skal være tilrettelagt således, at der bydes det rejsende publikum et bredt varesortiment til rimelige priser.

For restauranternes vedkommende er priserne principielt indrettet efter de lokale forhold, dvs. at de mest almindelige produkter sælges til priser, der ligger på niveau med priserne i lignende virksomheder i området. Mindre afgivelser opad eller nedad kan dog forekomme.

For kioskerne vedkommende omfattes ca. 90 pct. af salget af mærkevarer (tobak, aviser, blade, chokolade m. v.), som sælges til standardpris over hele landet, dvs. samme priser, som også kiosker ude i byen anvender.

Jeg står derfor noget uforstående over for forespørgerens påstand om, at visse private kiosker i byerne og på jernbanestationerne har et langt billigere varesortiment end den private hovedforpagters kiosker, så meget mere som alle kioskerne på jernbanestationerne er underlagt den private hovedforpagter og har helt ensartede priser for alle disse mærkevarer.

Til den konkrete forespørgsel kan jeg erklære, at al kioskvirksomhed på DSBs jernbanestationer allerede – som tidligere nævnt – er overgået til én privat hovedforpagter, og at det ikke er hensigten, at DSB selv skal drive disse kiosker.

Hovedforpagteren for DSB-kiosker driver i dag ca. 180 kiosker. Omkring 45 af disse ledes af fastansatte bestyrere. Resten ledes af underforpagtere. Det er hovedforpagterens tanke at udvide antallet af bestyrerdrevne kiosker, idet han har fundet, at denne driftsform er den mest økonomiske for kiosker af en vis størrelse.

Hovedforpagteren for DSB-restauranter driver – med en enkelt undtagelse – sine 28 restauranter gennem fast aflønnede bestyrere. Visse mindre pølsesalg m. v. drives dog gennem underforpagtere.

Som anført i min redegørelse til folketingets finansudvalg af 16. november 1976 over-

vejer DSB for tiden, om ovennævnte hovedforpagtersystem kan forbedres ved en omlægning til aktieselskabsform. Formålet hermed skulle bl. a. være at opnå en endnu bedre kontrol med aktiviteterne samt opnå sådanne driftsøkonomiske fordele, at såvel servicestandard som prispolitik kan yderligere forbedres til gavn for det rejsende publikum.

Af *Brusvang* (CD) til socialministeren (1/12 76):

»Vil ministeren oplyse, hvilke personalekonsekvenser gennemførelsen af den nye bistandslov har haft?«

(Spm. nr. 154).

Begrundelse.

Som det vil være ministeren bekendt, blev der i forbindelse med bistandslovens vedtagelse ført en indgående debat om, hvilke konsekvenser, specielt i personalemæssig henseende, den nye bistandslov ville få. Spørgsmål herom blev af centrum-demokraterne stillet såvel til den nuværende regering som til den foregående venstre-regering. Selv om spørgsmålet blev stillet flere gange, blev der ikke givet noget konkret svar hverken af den nuværende eller af den foregående regering. En af grundene hertil var bl. a., at man forudså, at der skulle ske en omrokering af allerede ansat personale, hvilket vanskeliggjorde en vurdering af, hvor mange nyansættelser der ville blive nødvendige. Der er formentlig nu gået så lang tid, at det må være muligt at få et endeligt overblik over situationen.

I besvarelsen bedes ministeren derfor så vidt muligt udtømmende redegøre for, dels hvilke overflytninger af personale der har fundet sted, dels hvor mange egentlige nyansættelser der er gennemført. I redegørelsen bedes det også oplyst, hvilke personalekategorier der er tale om, herunder disses lønmæssige placering, og den samlede lønmæssige effekt af den nye bistandslovs gennemførelse.

Der har siden bistandslovens gennemførelse i dagspressen været fremført til dels modstridende oplysninger om, at bistandsloven har haft helt uforudset store personalemæssige konsekvenser, således at bistandsloven er blevet et skoleeksempel på, hvor uheldigt det er, at folketinget vedtager og ikraftsætter en lovgivning, hvis konsekvenser man overhovedet ikke har et overblik over eller har forsøgt at beregne.